

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lv dovici || De Ponte Vallis-|| Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-||libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1626

§. 2.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45802](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45802)

h. Prov. 9. 4.

i. Marc. 4. 26.

In spec. ex-
empli. verbo
conuersio.
xemp. 23.
pl. 1. t. 3. c.
8.

i. Isai. 14. 11.

ris prouidentia id relinquendo. Is enim feruentes suos prædicatores tra-
quitur, ut in cordibus audientium exactius, repetat verba, quæ audierunt.
Ac propterea Sapiens dixit: ipsam *diuinam Sapientiam*, cum *misi anciam*,
ut vocarent ad arcem, etiam per se *h. loquentem esse insipientibus*, & inter
vocatione illos vocasse. Et ipsemet Saluator dixit: sic esse regnum
quemadmodum si homo *iiciat sementem in terram*, & dormiat, & *semen*
minet, & *increscat, dum nescit ille*. Diuina enim prouidentia curam suscipit
se, & que ipsum augmentum: quare vocanti incumbit tantum sementem
vocationis externo uo uerbo iacere in corda audientium; & considerat
uinæ prouidentia, quod sit reliqua suppletura. Ita fecit quidam Religio-
Ordinis Sancti Dominici, qui eum uisitasset quendam virum læu-
multis delictis deditum; ei ualedicens, dixit uerba illa Isaiæ: *subter te ierunt*
linea, & *operimentum tuum erunt vermes*, & ita discessit, committens Dom-
nostro, ut illi sementi uirtutem & efficacitatem daret. Quod ille fecit
citer: nam repetens ad cor eius uiri eadem uerba, ad eum profunde illud per-
trantur, ut relictis omnibus, decreuerit ingredi Religionem.

§. 2.

Tract. 2. c. 12.

§. tract. 1. c.

11.

Lib. 24.

Mor. cap. 16.

21. Reg. 10. 5.

10.

In Duce spi-

rit. tract. 2. c.

10. §. 4. alid

ob causam

hoc fuit ex-

plicatum.

SED QUONIAM hortari uerbis & rationibus ad perfectionis hanc
impletendum non semper est medium satis accommodatum & ef-
cax ad omnino persuadendum: est aliud magis uniuersale, minus
suspectum, per exempla scilicet insignis sanctitatis, quæ ipsis oculis
nuntur, quæ (ut in primo tomo est dictum) sunt Vocationis diuine
media ad conuertendos peccatores, & iustos perficiendos: immo etiam
ad utrosque permouendos, ut Religiosum statum amplectantur. Sum-
nim (ut ait Sanctus Gregorius) uia quædam lectio, non solum per
nis Evangelicæ; sed facilitatis quoque & incunditatis, quæ sentitur
ius exercitio. Videntes enim alios homines similes nobis exercen-
tes cum magna tranquillitate & incunditate uirtutes Religiosas: concep-
mus spem, quod & nos poterimus easdem exercere. Et tunc accipit
Spiritus Sancti inspiratio, commutans cor timidum & ignauium in
mosam; additque illi spiritum & animum, ut sese illis coniungat ad
uiuendum. Meminerimus congregationis filiorum Prophetarum, quos
supra diximus fuisse illius temporis Religiosos, qui descendebant a ex
le Dei & ante eos præcedebant psalterium & tympanum, & rebu & cy-
ra, prophetantes & laudantes Deum in illis instrumentis, quod uidentem Sal-
cùm esset humilis, & paruus in oculis suis, *influxit in eum spiritus Domini*, &
prophetauit in medio eorum, cum tanta omnium admiratione, ut dicerent

In. 11.

ad inuicem: quam res accidit filio Cui? num & Saul inter Prophetas? quid
 autem totum illud fuit aliud, quam imago quaedam mutationis, quam diui-
 na vocatio efficit per boni exempli Religiosos: quorum exercitia signifi-
 cantur per *Psalteria* decem chordarum: & per *sympana*, quæ conficiuntur
 ex pellibus mortuorum animalium; & per *cytharas*, quæ musicam reddunt
 iude nauem; & per *tibias*: quæ in exequijs inflabantur. Nam ferè omnes
 Religiones fundantur in diuinorum præceptorum & consiliorum obedi-
 entia, in mortificatione carnis, eiusque passionum ac sensuum; in laudibus
 Dei cum orationibus & canticis; & in ministerijs erga proximos, quorum
 miserijs illi compatiuntur. His aded præclaris operibus, quæ multi simul
 cum animorum coniunctione, & magno spiritus feruore exercent effici-
 unt caelestem quandam harmoniam, quæ homines sæculares, illam viden-
 tes, valde ædificat, ac lætificat; & sæpè euenit vt repente spiritus Domini in
 tus descendat, inspiretque, vt sanctæ aded Congregationi sese coniungant;
 mutans eos in viros alios, vt desinant esse quod prius erant; & incipiant
 esse quod non erant. Nam (vt Sanctus Gregorius perpendit, moralem hu-
 ius historie sensum proponens) qui prius erat carnalis, incipit esse spiri-
 tualis; qui tepidus valde esse solebat, incipit esse valde feruens; qui prius ef-
 fusus debatur ad res externas, & negotijs sæcularibus ac prophanis totus e-
 st intentus, repente se videt ab eis expeditum, rebusque internis omninò
 intentum & addictum; temporalia omnia contemnentem & suspirantem
 æterna; ideoque, cum seipsum aspicit, non agnoscit: quod videat se ita mu-
 tatum, obstupescit, cum cogitat, quid fuerit, & quid iam sit; & quomodo pos-
 sit aded diuersus esse, quàm antea fuerit. Eodem etiam stupore tenentur, qui
 quales ante eundem viderunt aded longè distantem ab eo, qui nunc est; di-
 cuntque sibi mirum, quænam res accidit huic viro, qui ab huiusmodi cogita-
 tionibus aded remotus erat? heri inter homines sæculares versabatur, om-
 nique vitiorum generi seruiebat; nunc autem eundem videmus inter
 Prophetas, recollectum inter Religiosos, occupari in exercitijs humilibus.
 Quid hoc rei? quis tantam attulit mutationem? quibus medijs & ratio-
 nibus ad eam faciendam est inductus? à te Deus meus, sunt huiusmodi mu-
 tationes: b *hac verè mutatio dextera excelsi*: quæ talem suggerit inspira-
 tionem, ac perficit vocationem, quæ tanquam medio vitur exemplari
 Religiosorum perfectorum vita, qua homines sæculares verè in alios
 viros permutas! alij enim vitam suam mutant illecti rara & excellenti
 obedientia, quæ in aliquibus Religionibus præluet; alij afficiuntur magis
 asperitate & seueritate, quàm in alijs Religionibus vident; alij magis ad-
 mirantur coniunctionem & charitatem mutuum & zelum proximorum
 animas iuuandi; alij trahuntur magis oratione, choro, & alijs diuini cultus

Lib. 4. Reg.
c. 5.

b Psal. 66. u

Viri nobilissimis stupenda vocatio.

Diuina vocatione etiam discipuli permouentur.

ci. Reg. 19.

Nihil tutius quam ad Religionem.

operibus: quisque tamen ex Dei vocatione eam Religionem eligit, in qua magis videt elucere, quod illi adfert maiorem admirationem; magisque citat ad sectandam deuotionem. Stupenda fuit vtri cuiusdam nobilissimi ditissimi vocatio, qui accedens ad monasterium Clareuallense, & ingressus Capitulum, in quo Monachi erant, vt ab eis peteret Orationes apud Deum animaduertens ordinem; magnamque quietem, quam ibi seruabant. Vultus eorum quasi Angelicos, repente sensit interius moueri, tantum esse mutatum, vt statim decreuerit & constituerit, in sancta illa Societate permanere, nec ab ea amplius exire, nec quidem vt suis valediceret, nisi suis negotijs aliquid statueret.

SED vltcrius progrediuntur stupendæ mutationes in hoc diuina vocationis genere. Non enim pij tantum, bonæque conscientie homines huiusmodi exemplis permouentur; sed etiam discipuli valde in tuis rebus (qui tanquam hostes alios Religiosos persequuntur, sicut Saul persequatur Christianos) permouentur etiam cum eis, accedente scilicet Domini potenti sua vocatione, ad eos permutandos. Non fuit adeo mirum, quod Saul cum in suis oculis esset paruulus, mutaretur videns discipulos Prophetarum: sed illud merito admirationem adfert, quod idem factum uenerit, cum infensus esset Dauidi, quem crudeliter persequatur. Nunc tunc (ait Scriptura diuina) *misit Saul leuitos, vt raperent Dauid: qui cum uiderent cuneum Prophetarum uaticinantium, & Samuelem stantem super altare, factus est etiam spiritus Domini in illis, & prophetae ceperunt etiam ipsi, cum nunciatum esset Sauli, misit & alios nuncios: prophetarum autem Sauli, & rursus misit Saul tertios nuncios, qui & ipsi prophetae fuerunt. Et cum iracundia Saul uoluit ipse ire ad Dauidem comprehendere, & non peruenisset ad locum, ubi erant Prophetæ laudantes Deum, factus est etiam super eum spiritus Domini, & exspoliatus ipse se uelut in ceteris coram Samuele, & cecidit (siue ut alius textus habet, cecidit manus tota die illa & nocte. O diuinæ Sapientie altitudinem! o diuinæ vocationis efficacitatem! fugiens Dauid hostes suos, confugit ad filios Prophetarum sibi persuadens, se inter illos ob protectionem & curam, quam Deus illorum gerit, fore tutum; nec deceptus est; nihil enim tutius, quam ex mundo fugere, & ad Religionem se recipere, in qua Deus noster patrii sui prouidentia Religiosos protegit, & ab hostibus ac persequantibus tuetur. Sed quomodo eos tuetur? mittens scilicet illis sæpe celestis inspirationis suæ spiritum: quo ex inimicis reddit amicos; & ex persequantibus, imitatores perfectionis, quam antea persequantur. Nam quantum ad eos sint duri & obstinati, sicut ipse Saul; diuina tamen gratia est potentior, & vel ipso adeo sanctæ Congregationis aspectu, ita illos permutat, ut ipse*

erit se prophanis suis vestibus exuant, induant verò Ephod, vestem scilicet Religiosam; & ita die ac nocte occupentur in laudibus Dei, cuius hæ sunt mutationes. Stupendus fuit casus, qui Sancto Bernardo euenit cum quodam homine cupiente peruertere quendam nouitium, & multa mala de Religiosis obloquentem: cui ipse prædixit, fore vt & ipse fieret Religiosus, qui valde propter hoc verbum iratus, respondit, se in hoc aduertere Sanctum Bernardum esse falsum Prophetam, vt qui nunquam esset visurus, quod prædicebat: Sed præualuit gratia & misericordia Domini, quæ breui post tempore ita illum permutauit memoria & recordatione exemplorum, quæ apud ipsos Religiosos viderat: vt decreuerit & constituerit illi imitari, & sæculari habitu deposito, Religiosum induere, & professionem completi reliquorum Religiosorum.

§. 3.

EX His licet colligere, quam teneamur, qui sumus Religiosi, exemplarè Eadem vitam instituere, vt valeat peccatores conuertere; ac tepidis, qui nobis se coniunxerint, adferre feruorem: nobis certò persuadentes, quod possimus bonis nostris exemplis, quæ sunt muti prædicatores, conuocare multos; qui, quam profiteamur Religionè, promoueant. Meminerimus, quando in publicum prodimus, debere nos instar filiorum Prophetarum; multis sanctorum operum instituti nostri instrumenta præferre, tanta quiete ac modestia, tanto ordine & feruore spiritus, vt omnes aspicientes recreent, & alliciant; quibus tanquam tibijs vtatur Deus ad eos vocandos, quos ad nostrum Institutum prælegit. Ducamus honori quod ancillæ simus diuinæ Sapientiæ, & ascendamus ad Euangelicæ perfectionis arcem adeo perfectam, talem ducentes vitam, vt ipsamet clamet, vocetque homines, qui illam sequantur. & ita opera nostra coram hominibus splendeant, vt glorificent patrem nostrum qui in caelis est; & matrem nostram, ipsam scilicet Religionem. Propterea enim dixit Salomon: *b* filium sapientem letificare patrem: filium verò stultum mœstitiâ esse matris suæ. Ignauus enim Religiosus tepidus, à perfecta vita Religiosa degenerans, contristat matrem suam, hoc est, Religionem; & quod in ipsis est, eius opinionem apud alios immittunt, & afficiunt iniuriâ; multisque filiis eam priuant, qui eandem potissent exornare & amplificare: At feruentes & perfecti & ipsam Deum, & Religionem letificant, adducunt multos ad eam amplectendam; de quorum mutatione exultant Angeli, huius familiæ custodes; & iusti, qui eiusdem sunt membra. Qui alia quoque speciali obligatione tenentur ad seruandam & promouendam Instituti sui conseruationem & amplificatio-

Casus memorabilis.

Lib. 4. c. 3. vita eius.

a Mai. 5. 16.

b Pro. 10. 1.